

Jak vypadá tatínek Šíma

Je menší postavy, nosí brýle, v mládí prý míval spoustu vlasů, ale když byl na vojně, kde se musí stále nosit čepice nebo přilba, vlasy mu prořídly. Proto má na vrcholku hlavy holý plácek, kterému jeho děti říkají mý-tinka.

Co dělá?

Ráno nerad vstává, a když vstane, velikou rychlostí se oholí a pořeže, protože se neholí elektricky, ale břitvou, kterou zdědil po svém tatínkovi. Potom si kamen-cem zastavuje krev a volá ú, ó a někdy i é. Jakmile krev zastaví, utíká na autobus č. 135 a jede do práce.

V práci tatínek Šíma rýsuje. To umí velmi krásně. Vždyť se podle jeho výkresů stavějí domy a ještě ani jeden nespádl.

Večer večerí, napomíná děti, aby se nešťouraly v jí-dle a jedly pěkně s chutí jako on. Také se vyptává syna Petříka, co bylo ve školce, a dcery Petrušky, co bylo ve škole. Když se dozví něco pěkného, řekne: „No, z toho mám radost.“ Když se dozví něco špatného, řekne: „No, z toho nemám radost.“ Pak přijde na tatínka zívání a říká:

„Všimněte si, děti, slušný člověk si vždycky dá ruku před ústa.“

Tak plynul tatínkovi den za dnem až do chvíle, kdy se maminka zhluboka nadechla a pronesla dlouhou větu.

Maminčina dlouhá věta

„Nezlob se, tatínku, ale já také chodím do práce a kromě toho peru, žehlím, zašívám, vařím, myju nádobí, utírám prach, vysávám koberce, vodím Petříka do školky, chodím na nákupy a na rodičovská sdružení, zavažuji ovoce, zalévám květiny, sama si promazávám šicí stroj, čistím boty, nosím kabáty do čistírny a z čistírny, píšu babičce, platím sdružené inkaso, ani nemám čas zajít ke kadeřníkovi, abych se ti líbila, a tak si myslím, že by sis mohl vzít na starost aspoň to vyprávění pohádek, co říkáš?“

Tatínek se poškrabal na mýtince a řekl:

„Proč ne, zkusit to můžu.“

Ještě téhož večera začal:

„Milé děti, povím vám pohádku O perníkové chaloupce.“

„Tu známe,“ řekl Petřík.

„Dobře. Povím vám tedy pohádku O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém.“

Úúúú,
Óóó'

ÉéÉé
@

TATÍNEK
→

„Tu známe ještě víc,“ řekl Petřík.

„Aha,“ zamyslel se tatínek Šíma. „A co takhle Tři zlaté vlasy děda Vševěda?“

„Známe,“ řekly děti.

„Šípková Růženka?“

„Známe.“

„Otesánek?“

„Známe!“

„Hrnečku, vař!“ vykřikl tatínek, a když se děti smály, že ji znají skoro z paměti, posmutněl.

„Hned se vrátím,“ řekl a odešel za maminkou do kuchyně.

Porada

„To byla nějaká krátká pohádka,“ zvedla maminka oči od žehlení.

„Všechno znají! Co mám vyprávět, když všechno znají?“ rozčiloval se tatínek tlumeně, aby ho děti neslyšely.

„Ale neznají,“ uklidnila ho maminka. „Je tam například knížka Pohádky starého slona.“

Tatínek se dočká nevděku

Tatínek Šíma se tedy vrátil k dětem a procítěným hlasem jim přečetl „O mlsném chobotu“. Když skončil, pohlédl na své malé posluchače v pruhovaných pyžamech, aby se přesvědčil, jaký na ně učinila četba dojem.

„Lepší je, když se nečte. Lepší je, když se povídá,“ řekl Petřík.

„To je pravda,“ přidala se Petruška. „Maminka vypravuje z hlavy, a ne z knížky.“

„Takže se vám to nelíbilo?“ řekl tatínek vyčítavě. „No prosím, když nelíbilo, tak nelíbilo. Člověk si celé dny namáhá oči kreslením a večer, kdy by měl zrak odpočívat, ještě z dobré vůle čte o chobotu, a co sklídí? Nevděk.“

„Tati,“ ozval se Petřík, „nečti a povídej.“

„Nepovídej a spi,“ řekl tatínek a zhasnul světlo.

